

Blagi g. Doropoljski!

Naročena sem na »Zvonček«. Jako mi ugaja, ker prinaša lepe povesti. Sedaj ho-
dim v 5. razred na Prevaljah, poprej sem
pa obiskovala šolo v Trbovljah. Imam
bratca in sestro, ki tudi rada prebirata
»Zvonček« in gledata slike. Prosim, sprej-
mite moje pisemce v svoj kotiček.

Vljudno Vas pozdravlja

Anica Hacinova
v Prevaljah.

Odgovor:

Ljuba Anica!

Mislim, da imata bratec in sestra tudi
letos dovolj veselja, ko prebirata in gledata
»Zvonček«, ki smo ga tako lepo opremili.
Pravijo, da se še drugi večji in bogatejši
narodi ne morejo ponášati s takim listom.
To bo gotovo vzradostilo tudi Tebe, ki si
»Zvončku« zvesta prijateljica.

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Danes se prvič oglašam s temi vrsticami.
Jako mi je žal, da nisem bla poprej na-
ročnica »Zvončka«! Najbolj mi ugaja po-
vest »Kekec nad samotnim brezdnom«.

Učim se rada. Zato mislim iti v višje
šole. Imamo jako dobrega učitelja, ki se
zanima za pouk.

Blagovolite sprejeti moje pismo.

Vdano Vas pozdravlja

Viktorija Mencingerjeva,
učenka V. a razr. v Boh. Bistrici na
Gorenjskem.

Odgovor:

Ljuba Viktorija!

Prav je, da si se odločila nadaljevati
študije v višjih šolah. In ko boš že učena

in imenitna jugoslovenska žena, se boš z
radostjo spominjala Kekca in njegovih do-
življajev. Spomin na lepo mladost ostane
vsakemu drag in mil do konca dni.

*

Cenjeni g. Doropoljski!

Namenil sem se, da Vam pišem. Hodim
v IV. razred narodne šole v Rogaški Sla-
tini. Jako mi je ugajal spis v »Zvončku«:
»Pesnik Stritar v Rogaški Slatini«. Škoda,
da ga ni več med nami. Otroci prirejamo
večkrat razne igre. Sedaj se vadimo igro
»Čudodelna srajca«. Vse učiteljstvo se ves
čas z nami trudi, največ hvale smo dolžni
gospé Glinškovi.

Vljudno Vas pozdravlja

Mirko Lah.

Odgovor:

Ljubi Mirkol!

Rogaška Slatina je lahko ponosna, ker
je dala in z ljubeznijo opremila mirni in
prijazni dom našemu velikemu pesniku in
pisatelju Josipu Stritarju. Kako vesel bi bil
ta naš odlični mož, ako bi se mogel veseliti
lepega napredka šolske mladine, ki jo tako
spretno in požrtvovalno vodi za vse dobro
in lepo vneto učiteljstvo!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Slovenske knjige rad čitam. Najljubša
knjiga izmed vseh mi je »Zvonček«. Imam
že 11 letnikov. Moj brat Drago je bil tudi
že naročnik »Zvončka«. Hodim v drugi a
razred deške meščanske šole v Mariboru.
Imam se jako mnogo učiti. In ravno sedaj,
ko se bliža pomlad, ki vsakega človeka
vabi v svoje naročje, imamo se največ

učiti. Naš razrednik se imenuje g. Ferjančič, ravnatelj pa g. Dragotin Humek, ki ga gotovo poznate. V šoli mi ne gre nič kaj dobro. Toda oblubljam, da se poboljšam. Dobro pač poznam pregovor »Obljuba dela dolga«, ki ste ga Vi, gosp. Doropoljski, dali mnogim koticarjem za svarilo. Toda jaz oblubljam, da se bom poboljšal. Zdaj pa moram končati. Prosim, potisnite to pismo v svoj cenjeni »kotichek«. Prosim, odgovorite!

Srčno Vas pozdravlja Vaš vdani

Vojteh Jager,
učenec v Mariboru.

Odgovor:

Ljubi Vojteh!

Res je, kar trdiš, da obljuba dela dolg. Zapomni si pa tudi besede našega pesnika Stritarja, ki pravi:

Beseda dana sveta naj ti bo!
Ne oprosti ga več nobena moč,
kedor se je enkrat zavezal sam!

Uvažujoč Tvoje zagotovilo in v prepričanju, da si boš tudi te besede vzel k srcu, pričakujem, da si stopil ob spoznanju lastnih napak na pravo pot stalnega poboljšanja. Bodi in ostani mož-beseda!

*

Dragi g. Doropoljski!

Letos hodim v 4. razred osnovne šole. Vesela sem, ker imamo zopet šolo. Posebno rada prebiram »Zvonček«. Tukaj v Mariboru imamo ljudsko knjižnico, v kateri si izposojam »Zvonček«. Izposodila sem si že 6., 7. in 10. letnik. Naročena sem drugo leto na »Zvonček«. Posebno mi ugaja »Kek na voljšji sledi«. Prosim, priobčite tudi moje pismo v kotichek.

Srčne pozdrave!

Anica Serajnikova.

Odgovor:

Ljuba Anica!

Znano je po vsej naši zemlji, kako blagodejno in uspešno deluje ljudska knjižnica v Mariboru na splošno izobrazbo našega ljudstva. Prav je, da se te knjižnice poslužuješ tudi Ti, da si na ta način izpopolnjuješ znanje in omiko. Nihče ni nikoli dovolj učen in izobražen.

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Tudi jaz sem se Vam drznil pisati. Hodim v 5. razred osnovne šole v Mariboru. Oče je imel namen, da bi šel v realko. Ker sem še premlad, je sklenil, da hodim še naprej v osnovno šolo.

Naročnik »Zvončka« sem eno leto. Prebiram ga jako rad, posebno pa Kekca.

Doma sem iz Trsta, sedaj pa bivamo že pet let v Mariboru, ker smo morali bežati pred italijanskim barbarstvom. Imam pa še tam svojo staro mater in v počitnicah jo pohitim obiskat in z radostjo gledam zvečer zahajajoče solnce v lepo veličastno Jadransko morje. Imam malega bratca Milančka, o katerem, če mi dovolite, bom prihodnjič kaj poročal.

Prosim Vas, da me uvrstite v svoj kotichek!

Z velespoštovanjem

Vaš

Oskar Obersnel.

Odgovor:

Ljubi Oskar!

Kadar gledaš na Jadransko morje, se Ti gotovo obnavlja v spominu znana Jenkova pesem:

Buči, morje adrijansko!
Bilo nekdanj si slovansko,
ko po tebi hrastov brod
vozil je slovanski rod,
ko ob tebi mesta bela
naših dedov so cvetela,
ko so jadra njih vojske
še nosila njih ime.

Pesnika prešine žalost ob teh spominih, zato tožeče vprašuje:

Molči, morje, kam si djalo,
al' si ladje pokopalo,
jih razbilo ob peči,
da jih videti več ni?

Pretresujoče se glasi odgovor, ki nam ga daje mogočna pesnikova beseda:

Ni jih morje potopilo,
ni jih ob peči razbilo;
da jih videti ni več,
tega kriv je tuji meč!

Naloga nas in naše mladine je, da si to morje v vsem obsegu zopet pridobimo. Zato nam je treba neugasne domovinske ljubezni in bratske sloge. Vem, da bosta med reševalci ugrabljene naše lastnine tudi Ti in Tvoj bratec Milanček! (Saj se mu mena da ne tresejo hlačice!)

*

Velecenjeni g. Doropoljski!

Oprostite, da želim tudi jaz spraviti te vrstice v kotichek. Ako najdejo v njem prostora, naj se razglasi tudi moje ime! Prijeteljem »Zvončka« povem, da sem slovenska deklica. Stanujem v hribih precej oddaljena od šole, pa jo vendar rada obiskujem, ker priznavam, da je jako koristna. Rada se tudi učim in hodim v II. razred osnovne šole v Vuhredu. Prvo leto sem naročnica »Zvončka«. Posebno povest o Kekcu mi jako ugaja, tudi moja mamica

in krušni atek me rada poslušata, kadar jo čitam.

Iskreno pozdravljam Vas kakor tudi vse sokotičkarje in prijatelje »Zvončka«!

Mimica Ovčakova,
stanujem na vrhu Sv. Vida.

Odgovor:

Ljuba Mimica!

To mi je res všeč. Ti lepo glasno čtaš, drugi Te pa poslušajo. Tako ima vsa hiša korist in veselje od »Zvončka«. In tudi to je lepo, da rada obiskuješ šolo, čeprav si daleč od nje. Dobra in resna volja premaga vse težave. Nikoli Ti ne bo tega žal!

*

Velecenjeni gosp. Doropoljski!

Tudi jaz sem se pridružila v Vaš kotichek. V Vašem »Zvončku« so mične povestice. Najlepša se mi zdi o ubogemu Kekcu! Pa tudi druge so jako lepe. Jaz hodim v četrti c razred. V šoli se moramo veliko učiti, zato je jako prijetno. Doma sem v celjski okolici. Zraven hiše je majhen vrt, na katerem imam nekoliko cvetic. Kakih pet minut od hiše imamo malo njivico. Tudi malo živine redimo.

Presrečno Vas pozdravlja Vaša hvaležna naročnica

Anica Kobolova.

Odgovor:

Ljuba Anica!

Glejte, glejte! Drugi pravijo, da ravno zato ni prijetno v šoli, ker se morajo mnogo učiti, Ti pa trdiš temu nasprotno. In jaz mislim, da je Tvoja trditev prava. Delo — naj bo takšno ali takšno, samo da je posušeno — je najlepša in najkoristnejša zabava.

*

Velecenjeni g. Doropoljski!

Tudi jaz se oglašam v Vašem koticčku. Z veseljem čitam pripovedke, posebno o Kekcu in Bedancu. Že komaj čakam novega »Zvončka«. Prosim, natisnite moje pisemce v svoj kotichek. Drugič pišem več.

Odkritosrečno Vas pozdravlja

Lovro Jan,

učenec II. razr. 2. oddelka v Lokah,
Sv. Jurij ob Taboru.

Odgovor:

Ljubi Lovro!

Saj pravim, da se vedno kdo oglasi, ki trdi, da mu je všeč, kar piše naš list. To število se je danes s Teboj povečalo. Glej, da ostaneš poslej naš zvest koticčkar.

*

Naša Zorica.

Glej, glej, glej! Kaj pa se tam sveti?

Ali je to rožica?

Ali je to ptičica?

Ali je rdeča jagoda?

Ne, ne, ne! Ni to rožica!
ni to ptičica, ni rdeča jagoda,
to je naša Zorica,
ki rdeč trak ima.

Cirila Gosakova
v Ptuj.

*

KOTIČKOV ZABAVNIK.

Točen odgovor.

Mati: No, Tonček, kaj hočeš: sira, kruha ali mesa?

Tonček: Vse!

*

Oče: Ker si tako prebrisan, Tonček, pa mi povej, zakaj ima žepna ura zgoraj steklen pokrovec?

Tonček: Zato, da kazalci ne raztrgajo žepa.

Ugani!

1. Črn kot kovač, orje kot orač, pa ni orač in ni kovač.

2. Katere ure nihče ne kupuje?

3. Kdo vedno nekaj naznanja, a sam nikdar nič ne zna?

Opomnja: Imen rešilcev ugank in drugih nalog v »Kotičkovem zabavniku« ne bomo priobčevali. Rešitev sama bodi reševalcu plačilo in zadoščenje!

